

хлопалъ, и всичкы врата безчеловѣчно были затворены за него.

По едно врѣме похлопалъ вратата на една много простъ и сиромашкѣ къщицѣ.

“Влѣзь, влѣзь, му казалъ ступанинѣтъ отъ вѣтрѣ, ще накладемъ огъньтъ, имамы малко хлѣбъ, слава Богу... и пѣтникъ-тъ влѣзълъ.“

“Вый сте ся много уморили, честный человекѣ, врѣмето е лоше, но почини си тукъ нощесъ и бурата ще прѣмине.“

Сиромашѣтъ домакынѣ допеслъ малко сухы сѣчки та склалъ огъньтъ, и пламыкѣтъ ся разскалъ та стоплилъ странника.

Послѣ жената зела дрехѣтъ на странникѣ и ѣж турила да изсъхне, сложили му послѣ малко хлѣбъ, едно двѣ яйца, пиперничкѣ и зелище.

Това было всичко що имали тѣзи сиромаси хора.....

Странникѣтъ си починѣлъ прѣзъ нощѣтъ и на сутринь-тъ бурата была утихнѣла, и снѣгѣтъ прѣстанѣлъ, и той си трѣгнѣлъ затопленъ и нагостенъ.

“Жителитѣ на туй село сѣ горди, по вый сте добры и великодушны; небе-то